

The logo for the publisher 'bam bú' is located in the top left corner. It consists of the word 'bam' in white lowercase letters above the word 'bú' in white lowercase letters, both enclosed within a black circular border. The background of the entire cover is a vibrant, stylized illustration of a lush garden with various green leaves, yellow and red bird-like flowers, and a large white dove in flight at the top. At the bottom, a small figure of a child with brown hair, wearing a white shirt, red overalls, and blue pants, stands with their back to the viewer, looking up at the dove. The overall color palette is bright and saturated, with a dark green background for the foliage.

bam
bú

Rere la Pista del Rossinyol

SARAH ANN JUCKES

Traducció de David Nel·lo

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, SA

Títol original: *The Hunt for the Nightingale*
Publicat per acord amb Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
A Paramount Company

© 2022, Sarah Ann Jukes, pel text
© 2022, Sharon King-Chai, per les il·lustracions
© 2023, David Nello, per la traducció
© 2023, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-8343-932-6
Dipòsit legal: B-12995-2023
Printed in Spain
Impress a Anzos, SL

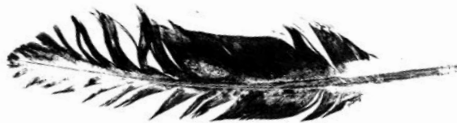
El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

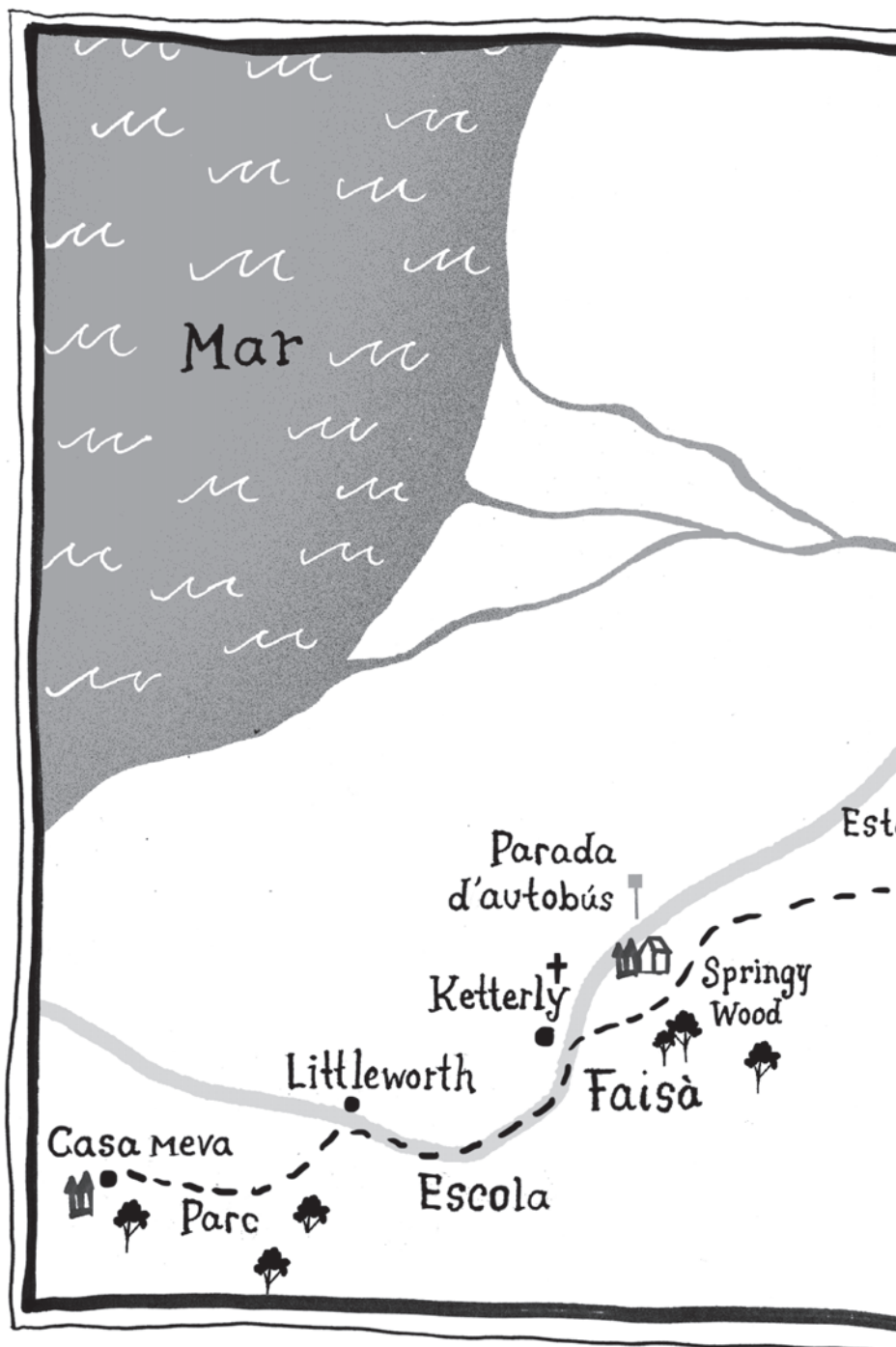

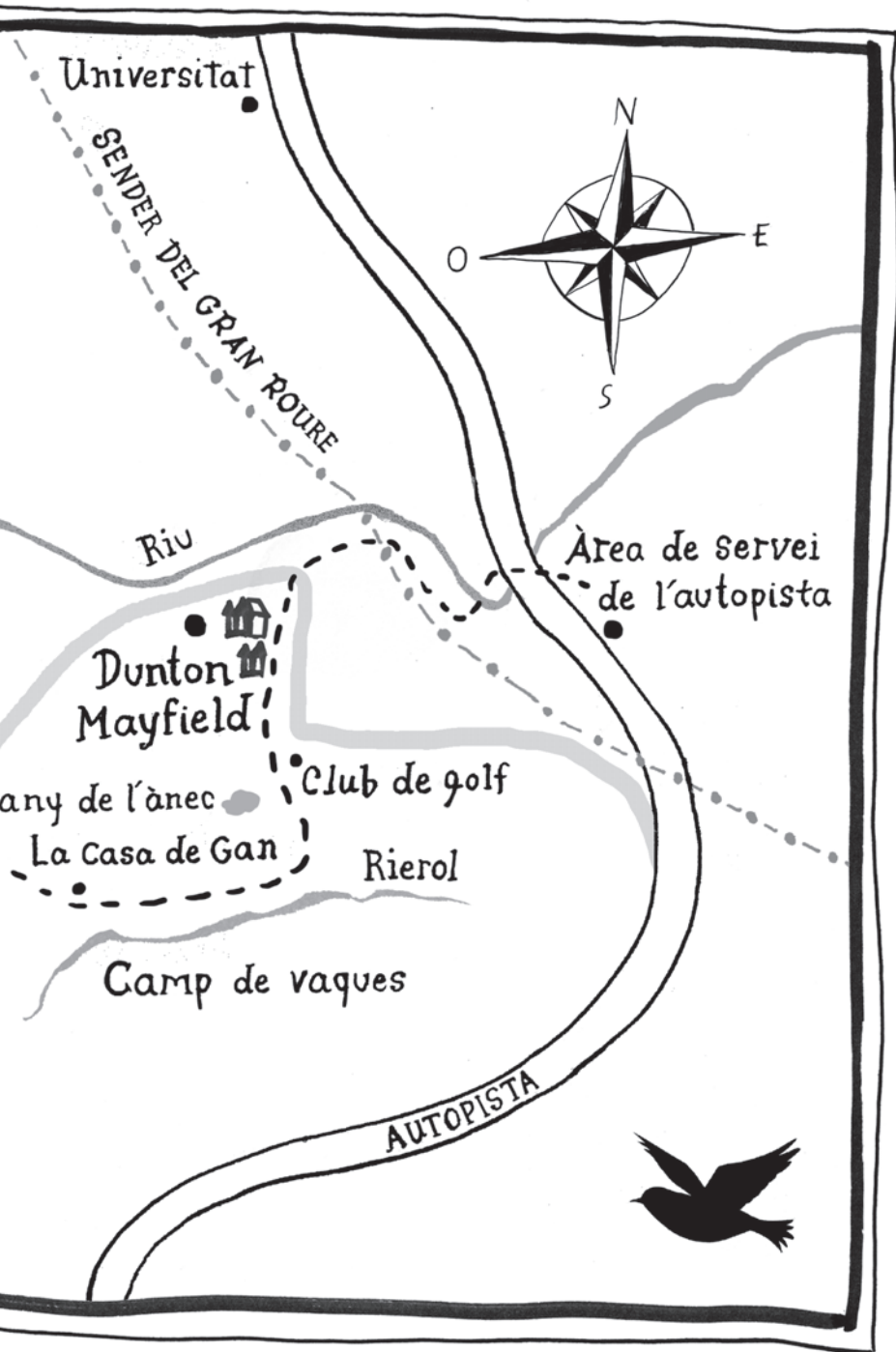
Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a Amelia, Edward i totes les
persones que escolten a S.A.J.*

Per a Chloe, Zac i Casey S.K-C.

Universitat

SENDER DEL GRAN ROURE

Riu

Àrea de servei de l'autopista

Dunton Mayfield

any de l'ànec

Club de golf

La Casa de Gan

Rierol

Camp de vaques

AUTOPISTA

CURIOSITAT SOBRE ELS OCELLS # I

Els rossinyols són molt difícils de detectar

Del *Llibre dels ocells* de la Rosie i el Jasper

La meva germana gran Rosie diu que el primer que has de fer quan et sents perdut és no perdre el rumb.

D'entrada jo em pensava que potser això tenia alguna cosa a veure amb navegar per mar, però resulta que no. Vol dir que has d'esforçar-te per saber on ets i has de procurar no esverar-te.

Saber on soc ara mateix m'és fàcil, perquè soc a l'arbre del camp que hi ha darrere de casa nostra. És alt, però té un munt de branques com si fossin els esglaons d'una escala, i per això ens hi podem enfilars fins ben amunt. I al centre hi ha una branca plana que sembla un banc a mig aire.

Cada primavera, des de sempre, la Rosie i jo hi hem segut plegats. Tancàvem els ulls, ens agafàvem fort i escoltàvem el cant del rossinyol en aquella foscor del capvespre, com de tinta: era el piu-piu, giu-giu que esquitxava el cel negrós, i semblava una pàgina d'un llibre d'art.

Però ara el sol ja s'ha post. I al meu costat no hi tinc pas la Rosie. Tampoc no hi ha cap rossinyol que jo pugui escoltar.

L'únic que sento és el silenci.

CURIOSITAT SOBRE ELS OCELLS # 2

Un grup de rossinyols
s'anomena un «esbart»

–Mare, on és la Rosie?

Crido a la mare a través de la porta de l'estudi, i ella surt de la foscor, mirant guenyo. Em veu i es frega els ulls.

–Jasper? Com és que encara estàs llevat? Fica't al llit, maco. El pare i jo estem enfeïnats en aquest moment.

Reculo, perquè ja sé que no els hauria d'empipar quan treballen i, a més, ja fa estona que hauria de ser al

llit. Però és que porten tota la setmana tancats a l'estudi, fent trucades, i jo ja no puc esperar-me més.

–Això és un cas d'emergència –li dic–, i tu em vas dir que si es tractava d'una emergència sí que et podia molestar.

La mare fa cara de cansada, però s'agenolla a terra i m'agafa la mà.

–Què és això de l'ocell que s'ha perdut? Jasper, ja n'hem parlat, oi? És un ocell silvestre, i comparat amb tot el que ha passat no és gaire...

–Ja sé que tu no pots fer res –dic jo–. Però la Rosie sí. Havia de venir de la universitat la setmana passada per ajudar-me a trobar el rossinyol. I ara han desaparegut tots dos.

Tot d'una, la mare es posa pàl·lida com un pelicà. Em deixa caure la mà, però llavors respira fondo i me la torna a agafar i me l'estreny més fort que abans.

–Ja sé que és molt dur, Jasper –diu, i s'empassa la saliva–. També és dur per al pare i per a mi. Però la Rosie...

No acaba la frase i jo enretiro la mà mentre em miro les botes tacades de fang. No les hauria de portar posades per dins de casa, però em penso que la mare no se n'ha adonat. Normalment es preocupa molt perquè tot estigui net i polit, però aquesta setmana va tota escabellada i fa una olor com si no s'hagués dutxat des de fa dies.

El pare surt del despatx i em fixo que li surt el dit gros pel mitjó foradat.

–Jasper? –diu–. Què fas encara llevat?

La mare es posa dreta i li parla a cau d'orella, però jo puc sentir el que diu:

–És una altra vegada aquella història de l'ocell. Vol que la Rosie l'ajudi a trobar-lo.

El pare deixa anar un sospir molt llarg i jo aixeco el cap per veure si es desinfla com un globus. Es frega els ulls per sota de les ulleres i em mira.

–La mare i jo necessitem una mica de temps per organitzar coses importants, maco. Potser d'aquí a un parell de setmanes, després del funeral, et podrem ajudar a trobar el rossinyor...

–Rossinyol! –l'interrompo.

El pare serra la mandíbula i llavors el telèfon sona a l'estudi i ell fa un bot i s'afanya a contestar-lo.

Em quedo mirant la mare.

–Això també és important.

Ella em somriu, però no és un somriure de debò.

–Prova de no amoïnar-te massa, xato. Ja sé que és difícil. Mira, per què no vas a llegir un llibre? Així et distrauràs una estona. Al pare li va molt bé quan vol distreure's.

–Però, mare...

–Júlia! –crida el pare des de l'estudi.

–Ja vinc! –respon ella i, abans d'anar-hi, em pentina ràpidament els cabells amb els dits–. Pujaré a dir-te bona nit així que pugui.

El pare la torna a cridar i la mare sospira, entra a l'estudi i tanca la porta darrere seu.

CURIOSITAT SOBRE ELS OCELLS # 3

El cant del rossinyol conté unes dues-centes frases diferents

No m'agrada perdre coses. M'agafa mal de panxa, i em marejo i em trobo malament.

Em sembla que jo m'amoïno més que ningú de la meva escola. El pare sempre em diu que em preocupo per no res. Sempre diu coses com «els altres nens de la classe no es burlen de tu, Jasper» o «si perds els deures

que has fet no és la fi del món, saps».

Però jo no n'estic tan segur, perquè el fet que la Rosie no sigui aquí sí que sembla el final de tot, i vet aquí perquè he estat tan neguitós tota aquesta setmana. Però la mare té raó; en general puc fer-me passar l'angúnia si penso coses bones, coses de debò, com tot el que hi ha al nostre *Llibre dels ocells*.

El *Llibre dels ocells* és un llibre que la Rosie i jo fa segles que escrivim, i conté tot el que sabem sobre els ocells. És el mapa del meu cervell, i està ple de plomes i de detalls sobre com trobar diferents tipus d'ocells. I quan el lleigeixo, les idees sobre ocells guanyen la partida contra el meu neguit i ja no em trobo malament.

Hi ha pàgines i pàgines sobre el rossinyol. Diuen que és un «ocell migratori», que vol dir que marxa volant a l'estiu i torna al camp de darrere de casa nostra cada mes d'abril. I tot i que la Rosie ha marxat a la universitat perquè té nou anys més que jo, em va prometre que vindria a casa cada quinze dies, durant els caps de setmana d'abril i maig, i així podríem seure al nostre arbre plegats per escoltar el cant del rossinyol, perquè és important.

Fa dues setmanes, quan el rossinyol encara no havia arribat, com fa sempre, la Rosie va seure amb mi en la foscor i el silenci.

–Això no m’agrada –vaig dir jo–. El rossinyol ja hauria de ser aquí, oi? Ja som al maig i no l’hem sentit ni una vegada.

Em va agafar la mà, en la penombra:

–Saps què, he sentit que hi havia un rossinyol a l’àrea de servei de l’autopista M23. Estic segura que és el nostre, Jasper. M’hi jugo el que vulguis que s’ha perdut anant cap a casa. Un ocell només està perdut si no el trobes. I jo t’asseguro que el trobaré.

I jo no podia veure-li bé la cara, però la Rosie sempre diu la veritat. I la vaig creure.

–Jo t’ajudaré –li vaig dir.

I ella em va estrènyer la mà, ben fort.

–Ho farem tots dos junts, tu i jo. Tornaré el cap de setmana vinent.

Això és el que em va dir. Fins i tot ho va escriure ella mateixa al nostre *Llibre dels ocells*.

Rere la pista del rossinyol
de la Rosie i el Jasper
PROPER CAP DE SETMANA

Havia de tornar divendres, i ara ja fa una setmana d'això. Quan jo arribava de l'escola sempre mirava la rampa de davant de casa, per veure si veia venir el cotxe violeta i rovellat de la Rosie, que estossega quan puja la vorera, amb les fundes dels seients amb un estampat de plomes i la música radiant que ella sempre posa a tot volum. Però va ser difícil mantenir la vigilància, perquè els pares de sobte van marxar molta estona i em van deixar amb l'àvia, que viu a l'altra banda del carrer. L'àvia em va deixar mirar dibuixos animats tot el cap de setmana, però no va voler contestar cap de les meves preguntes sobre on eren els pares o la Rosie, i no parava de deixar-me sol per anar al seu dormitori a fer no sé què.

Els pares trigaven tant a tornar que vaig pensar que potser ells també s'havien perdut. I potser sí que es van perdre, perquè, quan per fi van arribar a casa, feien una cara que semblava que no sabessin on eren. I la Rosie no va venir amb ells.

No m'agradava el seu posat. Se'ls veia espantats i allò em va espantar a mi. Volien abraçar-me i parlar amb mi, però jo no podia escoltar-los perquè tenia molt mal de panxa. Quan estic neguitós així, l'única cosa que m'ajuda a no sentir-me com un mar negre i enfadat són els ocells.

Per això, mentre el pare plorava, vaig pensar en com els rossinyols volen gairebé cinc mil quilòmetres fins a Àfrica cada any.

I mentre la mare em fregava les mans amb força entre les seves, vaig pensar en com els rossinyols comuns també viuen a Europa i Àsia.

Em sabia greu no escoltar amb més atenció, però no hi podia fer més. Diuen que està bé que em distregui amb pensaments bonics per no esverar-me. Però l'únic que em va quedar a dins del cap al final va ser una cosa, el pare que deia:

–La Rosie ha marxat a un Lloc Millor.

Hauria hagut de ser una cosa agradable de sentir, però era tot molt confús. Quin lloc podia ser millor que estar asseguts dalt del nostre arbre, escoltant el nostre rossinyol? Jo soc el seu Lloc Millor.

I doncs, on és ella?

Encenc el meu telèfon i marco el seu número una altra vegada; sento aquell silenci que crepita a l'altre costat fins que salta el contestador automàtic. I faig això un munt de vegades, fins que la mare ve per dir-me bona nit. Però potser encara estic enfadat amb ella perquè ha parlat del rossinyol com si no fos res important, i vet aquí que faig veure que ja dormo.

Ella seu al meu llit i m'observa durant molta estona. Arriba un moment en què fingeixo tan bé que m'acabo adormint de debò. Quan em desperto l'endemà la mare ja no hi és.

Salto del llit i corro a fora, amb el pijama encara posat, per mirar un altre cop l'arbre. I quan no puc trobar la Rosie a les branques, torno i em poso a buscar per totes les habitacions de la casa, com ja he fet un milió de vegades. L'únic que trobo és la nostra gata, la Peixet, que dorm damunt l'estora del lavabo.

Baixo al pis de sota i salto al sofà de la sala d'estar, per enretirar les cortines i poder veure si el cotxe violeta de la Rosie ha arribat. Però l'únic que veig és el jardí desendrecat de l'entrada i l'espai buit al costat del cotxe dels pares.

El pare entra i porta el jersei al revés. S'adona que estic mirant per la finestra i fa un posat trist.

–Potser t'hauríem de tornar a portar a l'escola...

La setmana passada no vaig anar a l'escola. La mare em va dir que no calia que hi anés si no volia, i, com que jo no hi vull anar mai, no hi vaig anar. Però no em vaig avorrir, sobretot perquè m'enviaven tota l'estona a casa l'àvia. A casa d'ella, però, no hi havia res per distreure'm del meu mal de panxa i d'una sensació que passava alguna cosa molt dolenta.

–Avui és dissabte –dic, mentre em deixo caure al sofà.

El pare es mira el rellotge, sorprès, i ve a seure al meu costat. M'estreny molt fort les espatlles.

–Ja saps que la mare i jo t'estimem molt.

Jo assenteixo amb el cap, perquè sí que ho sé. Però el fet que ho digui d'aquesta manera em fa disparar el cor, per alguna raó, i m'enretiro com puc de la seva abraçada i intento escapar-me abans que vegi que torno a estar esverat.

–On vas? –em diu, quan jo ja soc a la porta.

M'aturo, però no el miro:

–He de trobar on és aquest Lloc Millor –remugo.

El pare fa un soroll estrany amb la gola:

–Probablement amb els vostres ocells ximples –diu amb amargor.

Jo estic a punt de discutir i dir que els ocells són magnífics i no pas ximples, però aleshores ho veig clar.

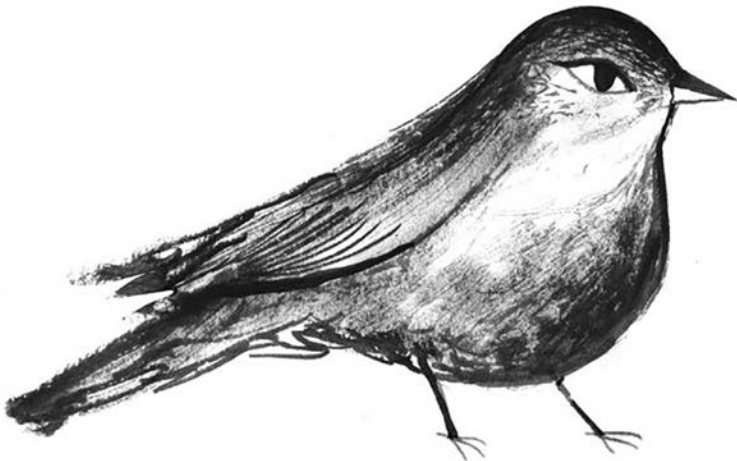
–Pare, ets un geni!

El deixo a la sala d'estar i pujo les escales cap al meu dormitori, on he deixat el *Llibre dels ocells*. L'agafo de damunt del llit i el fullejo de pressa fins que ho torno a trobar.

Rere la pista del rossinyol
de la Rosie i el Jasper
PROPER CAP DE SETMANA.

El pare té raó. Si la Rosie no és aquí amb mi, llavors aquest Lloc Millor ha de ser amb el rossinyol. I si el rossinyol és a l'àrea de servei de l'autopista, tal com va dir ella, ja sé on la trobaré.

Ella em va dir la setmana passada que una cosa no més està perduda fins que la trobes. Així que, si els puc trobar tots dos, potser tot tornarà a ser normal.

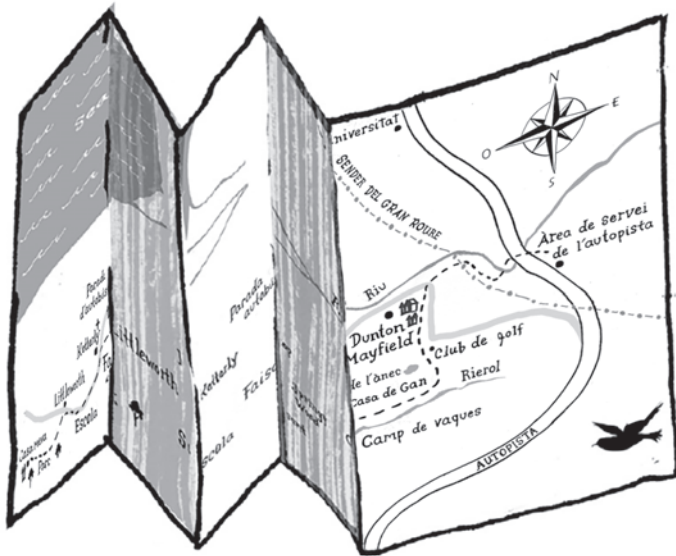
CURIOSITAT SOBRE ELS OCELLS # 4

Els rossinyols construeixen nius en forma de copa a prop de terra

Fa temps, quan la Rosie encara no tenia cotxe i no havia marxat a la universitat, sovint ens havíem d'esperar una eternitat abans que el pare se'n recordés d'acompanyar-nos amb el cotxe per veure coses importants com ara ocells. El que passa és que el pare no és gaire bo a l'hora de recordar coses que no tenen res a veure amb la seva feina, per això la Rosie i jo ens vam haver d'espavillar per fer coses nosaltres sols.

No puc conduir fins a l'àrea de servei de l'autopista perquè tinc nou anys. I encara que volgués demanar als pares que m'hi acompanyessin, han tancat la porta de l'estudi una altra vegada i això vol dir que no tinc permís per entrar-hi. Però hi ha moltes alternatives que no necessiten el cotxe.

El primer que necessito és un mapa. La Rosie té mapes detallats del Servei Cartogràfic a la seva habitació, així que agafo el que necessito del seu prestatge. Localitzo l'àrea de servei en una pàgina, i la nostra casa en una altra diferent, i ja sé que l'únic que he de fer és seguir les línies de color d'una pàgina a l'altra.

D'entrada, els mapes són complicats. Totes les línies xoquen, les unes amb les altres, i hi ha símbols que semblen un codi d'espia secret. Però també hi ha una quadrícula dibuixada al damunt, i la Rosie em va ensenyar que és més fàcil de llegir-lo si vas d'una quadrícula a una altra i fas servir la llegenda explicativa per saber què representa cada color.

Veig una gran línia blava que serpenteja a través del mapa. La llegenda diu que és l'autopista que enllaça la universitat de la Rosie i casa nostra, però no hi pots entrar si no vas amb cotxe. Hi ha carreteres grogues i blanques, més petites, per les quals podria caminar perquè normalment tenen vorera. N'hi ha una que uneix casa meva amb la població més propera, que es diu Littleworth. Una altra porta a un poble que es diu Dunton Mayfield. I també hi ha unes línies més petites, com uns pèls fins de color negre i vermell que la Rosie i jo acostumàvem a seguir en les nostres caminades, i aquestes línies són camins i caminets.

Miro a internet i veig que hi ha un autobús que em duria fins a Dunton Mayfield en menys d'una hora, i està a punt de sortir. I des d'allà només és una estona a peu per un sender i una pista de bicicleta fins a l'àrea de servei de l'autopista, i és gairebé com si pogués veure la Rosie en aquell trosset que està marcat com a «arbres»

que em saluda amb la mà i em diu: «Soc aquí, Jasper! Vine a buscar-me!».

Ara que ja tinc un pla per anar a buscar la Rosie, el mal de panxa que m'ha estat empipant tota la setmana comença a remetre.

Vaig a baix i agafo el pot de diners que els pares fan servir per anar a comprar, i prenc deu lliures. No m'agrada gens això de pispar diners, perquè l'any passat, sense anar més lluny, els pares van dir que anaven «una mica justos» i que potser haurien de vendre la casa, i aquesta és la raó per la qual ara es passen el dia treballant i fan unes barretes energètiques de cereals i llavors per a aventurers, així tindrem prou diners i podrem quedar-nos aquí. Però si els faig servir per comprar menjar i patates fregides per a la Rosie, quan arribi allà, potser així ja estarà bé.

A continuació, trec els meus llibres de l'escola i el meu plumier de llapis de la motxilla i l'omple amb tot el que necessitaré. I, com que vaig preparat, faig una llista:

Llista de les eines de supervivència del Jasper

El llibre dels ocells

Un mapa

Una brúixola

Els binocles

Menjar (un munt de barretes de llavors i cereals. Un plàtan, una barreta de galeta de xocolata)

Aigua

Una tovallola de microfibra perquè el pare diu que sempre es necessita una tovallola

Diners

El meu telèfon

Mitjons nets

Llanterna de corda

Un xiulet per a emergències

Les meves botes de muntanya, que no passa res si s'enfanguen

Una jaqueta, tot i que fa un temps bastant assolellat

Crema solar

Un barret per al sol

Si hagués de dormir a fora, llavors probablement necessitaria un fogonet de càmping, un sac de dormir i coses així, però l'autobús surt d'aquí a mitja hora de l'estació que hi ha al final del carrer, i probablement seré allà després de dinar, per tant, em penso que ja me'n sortiré.

Menjo unes torrades i m'asseguro que la Peixet, la nostra gata, tingui prou menjar i aigua, i que la seva safata d'excrements estigui neta. Me la trobo adormida damunt del coixí de la Rosie i li faig moixaines d'adeu a la barbata. Llavors em quedo una bona estona davant de l'estudi dels pares, i em pregunto si seria millor que truqués a la porta. Però sento el soroll del teclat, sospirs i tasses de cafè que deixen damunt la taula, i tot indica que val més que no els molesti.

O sigui que, en comptes de trucar a la porta, els deixo una nota damunt del taulell de la cuina.

Estimats mare i pare,
Vau dir que la Rosie havia marxat a un lloc Millor, i em penso que ja sé on és. Ella hi serà amb el rossinyol. Els trobaré tots dos i els tornaré a casa.

Us prometo que miraré a dreta i esquerra quan travessi la carretera. I us prometo que faré el que pugui per no amoïnar-me.

Petons,
Jasper